

## ПОЕТЪ

Съ оръжие въ ръка бе заловенъ  
Той на Балкана и предъ съдъ доведенъ.  
Последенъ изпитъ беше него день,  
И неговия отговоръ последенъ.

«Вий питате какъвъ съмъ? Втори пътъ  
Че съмъ поетъ ви вече отговарямъ.  
Защо възстанахъ? — казахъ предъ съдътъ,  
Но питате и азъ ви пакъ повтарямъ:

Обичамъ азъ полето, сладкий дъхъ  
На неговите рожбици, цветята, —  
И привечеръ кога ги милва лъхъ,  
И сутрина окъпани въ росата.

Щомъ цѣфнеха на пролетъ те, при тяхъ  
Отъ югъ имъ птички идваха на гости.  
Азъ отъ дете съ тезъ птички другаряхъ,  
Че дивни бяха песните имъ прости.

Свободни песни... не като онезъ,  
Които ази пеяхъ — и каквито  
Сте и отъ други чували до днесъ:  
То бяха песни отъ сърце честито, —

Сърце свободно, — сгряно отъ лучтъ  
На божието животворно слънце,  
И ~~въ~~ <sup>о</sup>което песните растжтъ,  
Като въ поле посеяното зрънце.

Такова слънце въ моето сърце  
Не грееше; — то въ мрачина бе клето...  
И ази грабнахъ пушката въ ръце,  
Да извоювамъ слънце за сърцето.

Та песните които то роди,  
На радость рожби, радости да сеятъ.  
Поета — тъй небото отреди —  
Да пей, свободни птички както пеятъ...»